

kan give Anledning til særlig Vanstuelighed, er, naar man som han bestemt vil urgere, at der i § 3 1ste Stykke staar: der, hvor han har været fængslet og vil argumentere ud derfra, medens det selvfølgelig er Meningen her, ligesom man i Stedet for Forhørsdommeren i Slutningen af § 5 har sat den Dommer, der har affaagt Dommen, at sætte det Sted, hvor den Paagjældende er blevet dømt, i Stedet for det Sted, hvor han er blevet fængslet. Jeg har ikke ment, at det var absolut nødvendigt, at det stod der, men hvis det kun er det, der dreier sig om, vil det kun være en forbedret Redaktion, hvorom der er Spørgsmaal, og jeg er overbevist om, at det ærede Medlem ikke kan antage, at Udvalgets øvrige Medlemmer vilde have det forstaaet som det Sted, hvor Domsældte har været fængslet, og ikke som det Sted, hvor Dommen er fældet. Derved bortfalder ogsaa de Exempler, som det ærede Medlem fremsførte fra Eagen og andre fjerne Steder. Mens jeg altsaa ikke tror, at det er vanstueligt at paavise, at Udvalget har havt en fornuftig Mening og Tanke, skal jeg meget gjerne erkjende, at det ærede Medlems Betæneligheder kunde give Anledning til, at der blev stillet nye Endringsforslag, men foreløbig kan jeg ikke se, at der vil udfordres Andet end, at der i 2det Stykke af § 5 under Nr. 7 bliver gjort en Henvisning til § 3 om, at der i det heromhandlede Tilfælde bliver Tale om Stedet for Domsældelsen i Stedet for Fængslingen. Naar denne Tilføielse sker, mener jeg, at det Øvrige godt kan anvendes, men jeg skal ikke negte Muligheden af, at der kan affattes Noget, der er bedre. Ligeoverfor den ærede Ordfører skal jeg blot tillade mig en enkelt Bemærkning, at han, skjøndt jeg iøvrigt har glædet mig over i denne Sag at arbejde sammen med ham, og skjøndt han har indtaget en meget besynderlig Stilling som Ordfører, dog i alt Fald paa et enkelt Punkt burde have erindret, at han har staaet som Udvalgets Ordfører. Uagtet han har taget Forbehold i saa Henseende, kan man dog ikke negte, at naar han staar som Ordfører i en saa vigtig Sag, vilde det i Diebløkket ikke ret opfattes som om han ikke talte paa hele Udvalgets Vegne; og naar det ærede Medlem saa er kommet til at sige, at i den sidste Tid har Høiesteret tabt i Anseelse, og han tilføiede, ikke uden Grund, maa jeg for mit Vedkommende meget bestemt tage Afstand fra denne Yttring baade med Hensyn til den første egentlige faktiske og med Hensyn til den sidste, som under alle Omstændigheder maa anses for fuldstændig uberettiget.

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal ikke opholde mig ved de øvrige Paragrafer, som Endringsforslagene omfatte, fordi jeg i det Hele taget ikke finder Noget imod dem at erindre, men jeg skal dog tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til § 5, hvor Diskussionen jo har dreiet sig om, hvorvidt det sidste Stykke i Paragrafen skal bibeholdes eller ikke. Jeg skal nu først bemærke, at jeg egentlig ikke tror, at denne Debat, naar vi skal komme ind paa de finere Spørgsmaal om Redaktionen, egentlig egner sig til at foregaa her i Salen, da jeg forudsætter, at Storstedelen af de ærede Medlemmer alligevel ikke ville kunne følge den. Jeg antager derfor, at naar man gaar ind paa Spørgsmaalet, som den nærmere Affattelse af den Tanke, som man giver Udtryk i andet Stykke af § 5, skal debatteres, vil det vistnok være at foretrække, at det sker i Udvalget inden 3die Behandling, fremfor at det sker her i Salen. Jeg maa imidlertid bemærke med Hensyn til § 5, at det forekommer mig at være ganske rimeligt, naturligt og konsekvent, at man med de Forandringer, der følge af Sagens Natur anvender de Regler, der findes i § 3 ogsaa paa de her omtalte Sager. Jeg mener nemlig, at det er høist behøveligt, naar man vil aabne den Paagjældende en kortere Vej til at faae sin Erstatning tilkjendt for Baretægtsfængsel f. Ex. under Sagens Appel, man saa ikke ogsaa vil gjøre det i dette Tilfælde. Jeg synes, at det mest praktiske Exempel paa saadanne Tilfælde som det, denne § 5 omhandler, vil efter min Mening netop være et Tilfælde, som rammes af det andet Stykke i § 3. Det er saa langt fra, at jeg mener, at andet Stykke af § 3 slet ikke skulde passe paa det Tilfælde, vi her omtale, at det netop forekommer mig, at andet Stykke af § 3 passer saa udmærket godt paa disse Tilfælde; thi naar vi skulde tale om de Tilfælde, hvor en Person er dømt uskyldig, og Straffen enten er eksekveret eller paabegyndt, er det jo ikke naturligt at tænke paa en Høiesteretsdom, der ligger i ethvert Tilfælde ligesaa nær at tænke paa en underordnet Rets Dom, og naar det er sket ved en underordnet Rets Dom, vil det normale Retsmiddel, der skal bruges, være det, at Underrettens Dom indbringes for en høiere Ret. Jeg anser det for afgjort at den Omstændighed, at Vedkommende har afviseret ved Dommen og Eksekutionen er paabegyndt, i saadanne Tilfælde ikke vil være til Hinder for, at Sagen indbringes for en høiere Ret, naar saadanne Omstændigheder komme frem, som gjør det rimeligt at antage, at Vedkom-